

Se sluncem v duši

(8.-15.9.2022)

Možná řeknete, že si něco nalhávám, že se ten příběh nikdy nemohl stát, ale já vím, o čem mluvím. Já jsem tam totiž na rozdíl od vás byl. Na té louce pod lesem, kde smutně zářila mezi ostatními květy. Bylo to zrovna v den, kdy se na chvíli otevřely brány světla a probudily ji k Životu. Dostalo se mi tak možnosti poznat slečnu Slunečnici, za což budu osudu navždy vděčný.

Sám nevím, co mě na tu louku dovedlo v to pozdní letní odpoledne, září hřálo s potměšilým úsměvem, který lákal k lásce. Moc jsem mu však nevěřil, v minulosti mi už několikrát ukázalo svou stinnou stránku. V ten den jsem spíš hledal jen tichou samotu a klid. Když dnes přemýšlím nad tím, kolikrát jsem mohl změnit směr svých kroků a skončit někde úplně jinde, docela mě mrazí. Jak málo stačilo a veškeré naděje by zůstaly nenaplněny! Život je ale právě o takových náhodách...

Usadil jsem se na trávě pod košatým bukem a opřel se o jeho kmen. Polední slunce se na mě pokoušelo dosáhnout svými paprsky, ale nakonec to vzdalo a bičovalo zástup svých oddaně vzhlížejících služebnic. Vždycky jsem obdivoval pole plná těch žlutých krásků. Tu pokoru, se kterou se obrací za sluncem s neochvějným přesvědčením, že jejich osud závisí pouze na jeho uhrančivém pohledu.

Zasněně jsem pozoroval, jak se slunečnice kývou v lehkém odpoledním vánku, když tu odněkud z pole ke mně přilétl slabý hlásek: „Haló, vy tam! Slyšíte mě? Haló!“

Vyskočil jsem a rozhlížel se po zdroji hlasu. Slunečnice se s jemným šelestem ukláněly svému chleboďárci, do díry pod kořeny buku vběhla vyplašená myš a ze vzdálené vsi ke mně dolehl zvuk zvonů. Jinak všude vládlo ticho. Uvolnil jsem se. Byla to jistě jen iluze, kterou si z náhodných ruchů vytvořil můj mozek. Takové věci se stávají. Třeba nedávno jsem zcela jasně slyšel hlas vycházející z vodovodních trubek. Lákal mě na párty s balónky, skřípavě se smál a...

„No tak, vy tam u toho zeleného obra... copak mě nevidíte? Pojdte přece blíž.“

Byl to jemný dětský hlásek se zvláštním přízvukem. Jako kdyby přes vodopád slov za tichého rána přelétla vážka a pak se ztratila v duze. Přes tu jeho něhu jsem pocítil záchvěv strachu. Osamělý muž, neproniknutelná hradba žluté mystiky a ztracené dítě – ta kombinace by se dost dobře mohla stát námětem na hororový příběh.

Zrakem jsem nervózně pročesával okolí, nespátřil jsem však nikoho. Ale z toho neodbytného pocitu, že se na mě upírají cizí oči, sálal neklid.

„Kdo to tady mluví? Ukaž se, ať ti vidím do tváře!“ I když jsem to neměl v úmyslu, do hlasu se mi vloudil lehce vystrašený tón.

Slunečnice o mě zjevně už dávno ztratily veškerý zájem. Jejich pyšné hlavy s neutuchající nadějí hleděly na zapadající slunce. Všechny, až na jednu. Stála bokem od svých kamarádek a ukazovala se mi v celé své kráse. Kolem ní se tetelil rozeřtávaný vzduch. Zdálo se, jako by na obrysu stonku vytvářel mlhovou siluetu. Ta

se rozpadala a znovu skládala do jemných tvarů dívčí postavy. Promnul jsem si oči. Nebylo těch iluzí na jeden den už trochu moc?

„Vždyť se koukáš přímo na mě! To mě opravdu nevidíš?“ zatrylkoval teď už zcela jasný hlas mladé ženy.

Chvilí jsem na ni hleděl v naprostém úžasu. Mihotavý obrys těla se ustálil. Žlutý květ zmizel, místo něj na mě hleděl zamyšlený obličej krásné černovlásky s rozčepýřeným hnízdem vlasů, které ještě chvilku kopírovalo tvar okvětních lístků slunečnice.

„Ty... jsi... kdo jsi? Vždyť ty jsi...“ nedokázal jsem popadnout slova za správný konec.

Rozesmála se. Ve smíchu se prohýbala na všechny strany, jen její nohy pořád vězely pevně vrostlé do země.

„No ano, jsem to já, Slunečnice! Proč jsi tak překvapený? Vždyť denně chodíš kolem, hodíš po mně očkem a pospícháš dál. Já sice dělám, jako že tě nevidím, ale dobře jsem si tě všimla. Jsi opravdu krásně nesmělý...“

„Promiň, ale ty jsi přece kytka, jak bych tě mohl znát? Vždyť i zde jsem poprvé v životě,“ zmateně jsem ze sebe vysypal. Cítil jsem se jako součást surrealistické scény z Dalího pláten.

„No tohle,“ podívala se na mě naoko přísně, „takže ty mě neznáš? To jsou mi věci. Ale dobře, necháme toho. Třeba si jen trošku nervózní. Podívejme se, vždyť ty se, chudáčku, celý třeseš!“ Pak se zarazila, chvilku přemýšlela a pokračovala: „Kytka, povídáš? Líbí se mi spíš lichotivá jména – *Slunečnice*, která se ale docela nabízí, nebo třeba *Sluníčko*, *Květinka*... nebo s trochou něžné improvizace *Sedmikráska*, *Růžička*, nebo... ano, *Kopretinka*, ta je má oblíbená. Ale aby mi někdo řekl *ty, kytka* ... no, tos mě vážně moc nepotěšil!“

Zatvářila se smutně, ale pak po mě šibalsky střelila jiskřičkou v oku: „Určitě si ze mě jen utahuješ. Vždy jsem tušila, že se za tvými nesmělymi pohledy skrývá milý a vtipný muž.“

Naslouchal jsem laskavému hlasu. Z celého jejího zjevu sálalo něco povědomého. Nic z toho však nedávalo smysl. Vždyť jsem viděl její proměnu! Upřel jsem pohled na kotníčky, které vrůstaly zelenými žilkami do země. Kolem nich se u každého pohybu drolila hlína.

Zvedl jsem odhodlaně hlavu a podíval se jí do očí: „Moc se ti omlouvám, Slunečnice, nechtěl jsem tě urazit. Oslovila jsi mě nečekaně a já viděl pouze jednu ze stovek kytek... a pak najednou přede mnou stála místo jedné z nich krásná žena, a tak jsem... no, prostě vůbec ničemu nerozumím.“

Zadívala se na mě se zvláštním smutkem. Kolem očí se jí rozběhly nitky vrásek. Jako by najednou byla o něco starší. V tom pohledu jsem na chvilku spatřil zmatek. Pak se vzpamatovala a rozhlédla se. Rozzářila se úžasem.

„Slunečnice, tohle jsou přece slunečnice! Jaká nádhera!“ Sepnula ruce v naprostém vytržení. „Miluji tu jejich vznešenost a věrnost slunci! Jsou tak... upřímné...“

Kytky kolem ní přikyvovaly, ale jinak o nic z toho, co se kolem nich odehrávalo, neprojevovaly zájem. Slunce se sklánělo nad lesy, do soumraku zbývala slabá půlhodinka.

„Ano, jsou to slunečnice. Tvoje sestry, že?“ položil jsem otázku, aniž bych chápal její smysl. Celou tu zvláštní situaci jsem už bral na vědomí s klidem, který mě udivoval. Pod tou nepochopitelnou vyrovnaností však rostl zvláštní pocit, že ona je středobodem příběhu, ve kterém hraje důležitou roli.

Netrpělivě se zamračila: „Ne! I když... ne, nevím... ale... pamatuji si... to je zvláštní... denně jsi chodil kolem kapradiny, která se odrážela v průsvitném zrcadle. Nejednou to vypadalo tak, že se přece jen zastavíš a vstoupíš, ale pak jsi jen zavrtěl hlavou a rychle odkráčel. A já byla z toho vždy smutná...“

Opravdu se zdálo, že jí smutek dělá starší. Vtom jsem si překvapeně uvědomil, že ona je starší! Čím níž bylo slunce nad obzorem, tím rychleji ubíhal její vnitřní čas! Najednou jsem měl pocit, že se musím dřív, než padne noc, dozvědět víc. Tušil jsem, že na tom záleží víc než na čemkoli na světě.

„Kam jsem to denně chodil? Kde jsme se viděli? Řekni mi, Kopretinko, kdo jsi? Kdo jsme...my?“ Zoufale jsem sledoval prodlužující se stíny. Slunce zlehka políbilo vrcholky stromů a ty se rozplynuly v jeho záři.

Slunečnice se naklonila dopředu, tíha let a smutku se odrazila v její tváři. Podívala se na mě a já hleděl do očí starší ženy, která toho v životě hodně vytrpěla. I přes tu proměnu v ní bylo něco, co jsem poznával. Co jsem po celá léta nosil v sobě a tam, v té daleké budoucnosti, jsem to v tuto kouzelnou chvíli sdílel s ní. Srdce mi svým chvěním řeklo, že ji znám...

„Jednoho dne jsi už nepřišel,“ promluvila o poznání smutnějším hlasem. „Vzdal jsi to. Ale já ještě dlouho čekala. Plynuly týdny, měsíce, pak už jen samotný čas bez čehokoli, co by mu dávalo smysl. Opustila jsem svou zahradu, prošla kolem kapradiny a zahlédla náš chvějící se odraz v průsvitném zrcadle. Pak se tiše rozplynul. Odešla jsem a už nikdy jsem se tam nevrátila. Svou lásku jsem zanechala květinám. Vložila jsem ji do laskavých dlaní slunečnic. Kdysi mi přinášely naději. Ale ta mě opustila...“

Zasáhl mě její neuvěřitelný smutek. Před očima mi stárla a já věděl, že když se brány světla, které ji zrodily, uzavřou a ona zmizí, už nikdy se nedozvím pravdu. Klesl jsem před ní na kolena do mokré hlíny a dotkl se mihotavého obrysu, ve který se opět měnila. Zavalila mě vlna neuvěřitelné lásky, která sálala z jejího pohledu.

„Slunečnice, kdo jsi? Já tě znám, a tuším... ne, vím že jsem ti moc ublížil, že jsem snad nějakým způsobem ublížil nám. Chtěl bych to nějak napravit. Pomoz mi, prosím...“

Její stará tvář zjihla, v očích se jí zaleskly slzy. Byla už jen stínem, který se pomalu rozplýval v temnotě soumraku. Pohladila mě a zašeptala: „Občas by měl člověk jít za hlasem svého srdce, i když mu rozum nalhává, že zavřít oči před nadějí je lepší. Často si pak až po letech uvědomíme, že jediný okamžik, jediné rozhodnutí nás navždy oddělilo od veškerého štěstí života jen proto, že jsme ctili rozum před srdcem. Léta jsem žila mezi slunečnicemi, až jsem se nakonec stala jednou z nich. Mým údělem bylo a je přinášet naději, ale kdo ji přinese mně? Kdo ji přinese nám?“

Brány světla se s jemným zachvěním slunečních paprsků zavřely. Klečel jsem před vysokým stonkem, z jehož vrcholu na mě shlížela žlutá smutná krása. Byla pryč. Ta žena, o které jsem snil celý život, byla navždy pryč. A já se už nikdy nedozvím...

... už nikdy se nedozvím...

Otevřel jsem oči a chvílku nechápal, kdo jsem a kde se nacházím. Zřejmé bylo jen to, že sedím opřený o kmen statného buku – ... *no tak, vy tam u toho zeleného obra... copak mě nevidíte?* – přede mnou se v podvečerní modlitbě uklánějí svému nedostižnému vzoru zástupy žlutých kytek – ... *líbí se mi spíš lichotivá jména – Slunečnice, která se ale docela nabízí, nebo třeba...* a z dálky se nesou zvuky zvonů.

Nakonec jsem si přece jen vzpomněl, jak jsem sem přišel, sedl si a pohodlně se opřel. Zřejmě jsem usnul... nebo ne? Pomalu mi do vědomí pronikaly podrobnosti snu, pokud to tedy byl sen.

V mysli se mi vynořila Slunečnice, která mi chtěla říct něco bytostně důležitého. Byla zprvu tak šťastná, švitořila o jménech a lichotkách... ale taky o – ... *denně chodíš kolem, hodíš po mně očkem a pospícháš dál. Já sice dělám, jako že tě nevidím, ale dobře jsem si tě všimla...* – o věrnosti a hrdosti. Byla tak šťastná, uprostřed krásy květin zářila mládím a nadějí.

Nejednou se ale něco změnilo, ten smutek byl tak bolestný. Ztratila něco důležitého v životě – ... *opustila jsem svou zahradu, prošla kolem kapradiny a zahlédla náš chvějící se odraz v průsvitném zrcadle...* – a s vědomím té ztráty stárla a nakonec se rozplynula.

A pak... napřímil jsem se, najednou mi to došlo! Celou dobu jsem to měl před sebou, toto se mi snažila říct! *Občas by měl člověk jít za hlasem svého srdce, i když mu rozum nalhává, že zavřít oči před nadějí je lepší.*

Vrhl jsem poslední vděčný pohled na pole slunečnic, hlavně na místo, na kterém stála ona, ať už to byl sen nebo ne, a rozběhl jsem se do města.

Když jsem vstoupil do obchodního centra, okamžitě jsem to spatřil – výklad, kterému vévodila obrovská kapradina. Na chvíli jsem se u něj zastavil a spatřil svůj obraz – ... *denně jsi chodil kolem kapradiny, která se odrážela v průsvitném zrcadle...* Pak jsem nahlédl do obchodu, kolem kterého chodím každý den do práce. Věděl jsem, koho tam uvidím, protože jsem ten scénu miloval už tak dlouho.

Za pultem stála Černovlasá Žena přitažlivé krásy a se zasněným úsměvem vázala obrovskou kyticí slunečnic. Hleděl jsem se na ni a poznával každý tah jejího obličeje, každíčkou křivku jejího těla.

Najednou se zarazila a zvedla pohled. Chvilku jsme se na sebe dívali, ona se pak jemně usmála a zlehka pokynula hlavou, *tak zas běž, ty nesmělý...*

Vzhlédl jsem na ceduli pověšenou nade dveřmi. *Slunečnice – Naděje se sluncem v duši*, hlásal nápis.

Sáhl jsem na kliku a ještě jednou jsem se na ni podíval. Naše pohledy se propletly. Otevřel jsem dveře. Kytice z jejích rukou vypadla.

Vešel jsem... A pak už bylo vše, jak mělo být...